

Szeretett Testvérek!

A mai világunkat az információ áradat jellemzi. Ömlik ránk az információ a televízióból, internetről, újságokból, másik emberektől, mindenki mindenfélét mond, de honnan tudjuk azt, hogy amit mondanak nekünk az igaz-e? Hogy mi alapján nyilatkoznak meg bizonyos dolgokban emberek?

Jézus példázatokon keresztül tanítja a népet Isten országáról, igazgatja őket a helyes útra, és jönnek a farizeusok, az írástudók, és azt kérdezik, hogy milyen alapon tanít? Ki ő, hogy magát alkalmasnak tartja arra, hogy Istenről beszéljen? Milyen jelet mutatsz nekünk, mivel bizonyítod azt, hogy te tanító vagy, mester vagy? Mi alapján teszed azt, amit teszel? Ez olyan, mint amikor a rendőr megállít az utcán és azt mondja: kérem a személyigazolványát. Igazolja magát! A farizeusok és írástudók is azt kérik, hogy igazolja magát. Jézustól egy önigazolást kérnek. Adjon nekik jelet. De nem akármilyen jelet kérnek ők, hanem olyat, amely Istentől jön. Istentől jövő jellel igazolja magát. Azt akarják, hogy mutassa fel, hogy Isten őmellette tesz tanúbizonyságot. Az isteni legitimációját erősítse meg, úgy hogy az Isten tanúskodjon mellette. Hát nem elég az, amit hallottak Jézus szájából, nem elég a sok csoda, nem elég a sok gyógyulás? Mi kell még ahhoz, hogy elhiggyék és Jézus tanítványai legyenek?

Tudjátok Testvérek magában a jel kérésben semmi elítélendő nincs. Anno az Ószövetségben Gedeon is kért jelet, kettőt is. Azért kellett a második jel, mert az első jelet is szerette volna ha Isten megerősíti. Ézsaiás 7,11-ben pedig azért részesül Akház király komoly feddésbe, mert nem kér jelet, holott jelet kellett volna kérnie, amely bizonyítja hogy a harcban vele lesz az Úr. Ezékiás király is kap jelet, noha nem kérte (Ézs 38,22). Tehát láthatjuk, hogy önmagában a jel kérése nem bűn. Inkább azon van a hangsúly, hogy miért kérik a jelet, miért kérik, amikor már oly sokszor bizonyította Jézus az ő tetteivel azt, hogy ő kicsoda.

Az sem mindegy, hogy ki kéri a jelet, vagy ki kapja a jelet. Nem mindenki kapja egyformán. Nem lehet odaállni Jézus elé és azt mondani, hogy nekem is adjál olyan jelet, amelyet Péternek, Jánosnak és Jakabnak. Merthogy ők hárman egy olyan jelet kaptak, amelyet senki más nem kapott meg. Ők tanúk voltak Jézus színeváltozásának a megdicsőülés hegyén, amikor megjelent Jézusnak Illés és Mózes, valamit hangot is hallottak, hogy Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, őt hallgassátok! (Mt 17,5) Őhözadjuk még az Isten is szól közvetlenül, hiszen azt mondta nekik az, hogy őt hallgassátok. Ez nekik szólt. Láthatjuk, hogy nem egyféleképpen kapnak jelet az emberek. Mintha egyenes arányosság lenne aközött, hogy aki minél mélyebben hisz, az egyre több jelet kap. Péter, Jakab és János, ők álltak legközelebb Jézus Krisztushoz, ők kapták a legnagyobb jelet. Azok lehetnek tanúi Jézus istenfiúságának, akik hisznek abban. Merthogy ez azon logika alapján működik, hogy elsőnek higgy, utána pedig megerősítésképpen jelet kapsz. A farizeusok és írástudók valami hasonló jelet követeltek. De nem kapnak hasonló jelet. Ezért mondja ki róluk Jézus: gonosz és parázna nemzettség. Mintha azt mondaná: mit akartok ti? Ti, akik álnokságot követtek el, és az Istenhez hűtlenek vagytok. Miért akartok jelet? Ha ezek az emberek jelet kapnának, az csak nekik lenne rossz. A jel az ő állapotukon csak rontana, merthogy senki ne legyen naivságban. Ez a nemzedék, ha jelt kapna, akkor sem térne meg. Mert már kaptak jeleket, de mégsem tértek meg. Minden jel, amelyre nem figyelnek oda, és amely jelet nem vesznek figyelembe, az a kárhoztatásukra van.

A jelek szerepe az, hogy Isten ismeretre vezessenek, és amikor a jeleket valaki semmibe veszi, az Isten megismerésére vezető jeleket veszi semmibe. És ez csak a kárhoztatukra van. Kárhoztatukra hallják az Igét, és kárhoztatukra tapasztalják meg a jeleket, mert nem hisznek Jézusban, és Jézusnak. Akkor inkább ne legyen számukra semmiféle jel, inkább, mint hogy súlyosabb legyen a helyzetük az ítéletkor.

De azért Jézus mégsem hagyja őket jel nélkül. Mert azt mondja, hogy nem adatik más jel, mint Jónás próféta jele. Ahogy három napig volt a cet gyomrában Jónás, úgy lesz három napig az Ember fia a föld gyomrában. Nem adatik más jel. Akinek van füle hallja, és akinek van szeme az lássa. Vajon elég lesz számukra ez a jel? És akár a mai ember számára elég lesz

Jónás próféta jele? Tudjátok, ha valaki hinni akar Jézusban, annak elég lesz ez az egy jel is, aki pedig nem akar hinni Jézusban, annak semmilyen jel nem lesz elég. Aki nem hisz, mindig újabb és újabb jelet akar. Istent az emberi akarat kénye-kedvének szolgáltatnák ki. Ezért mondja Jézus, hogy számukra nem adatik más jel, mint Jónás próféta jele. De figyeljünk, mert nekünk sem adatik más jel. A keresztyén embernek pedig nagyon is elegendő ez a jel.

Ahogy három napig volt Jónás a hal gyomrában, úgy lesz az Ember fia is három napig a föld gyomrában. Mégis mi köze van Jézusnak Jónáshoz. Miért pont Jónást hozza fel Jézus. A hasonlóság kedvéért. Hasonló dolog fog Jézussal is történni, mint ami Jónással történt. Merthogy Jónásnak a hal gyomra egyfajta sír volt. Elnyelte a hal, levitte a mélységbe őt, és bezáratott az állat gyomrába, mintegy eltemettetett. Három napig volt a hal gyomrában aztán pedig a hal kiköpte a száraz földre, ez pedig olyan, mintha újra életre kelt volna Jónás. Kijött a hal gyomrának sírjából, és elment Ninivébe hirdetni a város pusztulását. Ez fog Jézussal is történni, megölik, három napig a sírba fekszik, és utána pedig visszajön prédikálni. De vajon hányan fogadják el Jézus feltámadását, mint jelet. És hányan tapasztalják meg, mint jelet? Szeretett Testvérek Jézus feltámadását, és azt hogy él, ma is meg lehet tapasztalni. Csak éppen az kell hozzá, hogy valaki higgyen őbenne. Megint ott vagyunk, hogy akkor válik az ember számára Jézus feltámadása jellé, amikor el kezd benne hinni. A hit által kezd körvonalazódni a jel, és válik egyértelművé Jézus feltámadása, és az amit az ő feltámadása hirdet. Nem véletlen az, hogy hitünk középpontja a feltámadás. Maga a feltámadás mindent elmond arról, amit Jézus hirdetett. Ez pedig az, hogy van a halálból szabadulás, hogy a halál nem az örökkévalóságra szól. Ismerjük az éneket: „ki kérkedőn boncolja őt, annak választ nem ad, de a hívő előtt az Úr megfejtí önmagát!” Az ahogyan Jónást elnyelte a hal, és azt pedig kiköpte szintén ezt üzenté a ninveieknek, hogy a bűn fogságából ki lehet szabadulni. Hogy az Isten által eltervezett pusztulásból meg lehet szabadulni. Van számunkra is a reménytelen helyzetből kiút. Ninive lakosai egyáltalán nem voltak jártasak a szent tudományokban, nem beszélve arról, hogy egy idegen jött közéjük, és pusztulásukat hirdette. De ennek ellenére megtértek. Ezzel szemben az izraeliták jártasak voltak a próféciákban, ismerték Jézust, tehát nem idegen hirdette nekik az örök élet beszédeit, mégsem fogadják el sokan közülük Jézust. Ezért mondja Jézus, hogy itt nagyobb van Jónásnál.

Jelet kértek, és jelet kapnak, de nem olyan jelet, amelyet ők kértek. Mert a feltámadás nem Jézus isteni hatalmát mutatja, hiszen nem ő maga támasztotta fel magát, hanem Isten támasztotta fel őt. A feltámadás azt bizonyítja, hogy ő az Atyától jött, és azokat az Igéket szólta, amit az Atyától hallott. Tehát, aki elveti Jézust, az az Atyát veti el, és egyben elveti magától az örökéletet is.

Ugyanez jelenik meg Sába királynő esetében is. Eljött messzi földről, hogy hallgassa Salamon bölcsességét, azt a bölcsességet, amit Istentől kapott. Azt a bölcsességet, amely az istenfélelelről szól, Isten útjain való járásról, és hazamenvén magával vitte a csodás bölcsességet, és megtartotta magának. Jézus szavaiban, igehirdetésében sokkal inkább megjelenik ez az isteni bölcsesség, és mégsem hallgatnak rá. Sába királynője hallgatott Salamonra, és lévén hogy a hit hallásból van, valószínű, hogy ő maga is megtért, de mondja Jézus: itt nagyobb van Salamonnál. Itt egy olyan valaki van, aki Salamonnál sokkal jobban, mélyebben, és érthetőben adja elő az Igét, mégsem figyeltetek rá. Mind a ninivei férfiak, mind Sába királynője az utolsó napon megkapja azt a tisztet, hogy ezt a gonosz nemzedéket kárhözatra ítélje. Csak azért mert megtérek, csak azért, mert Isten útjait, Isten jeleit felismerték, és azok által éltek.

Szeretett Testvérek! A jelek azért adatnak, hogy felismerjük azt, hogy Jézus a Krisztus, de ha valaki nem ismeri fel e jeleket, az önmaga hibája, hiszen Isten úgy adta ezeket a jeleket, hogy ő maga felismerhetővé váljék. Lássuk meg a nyilvánvalót, hogy Jézus él, és nekünk is életet kínál kereszthalála és feltámadása által. Becsüljük meg a jelek által felismerhető élő Jézus Krisztust. Ámen.

Szeretett Testvérek!

Mostanság Saul történeteit olvassuk a Szentírásban. Sokszor előkerül ezekben a történetekben Dávid is. A kettőjük párharca bontakozott ki előttünk folyamatosan. Bár Dávid soha nem ártana a felkent királynak, nem is bonyolódik Saullal fegyveres konfliktusba. Meg sem fordul a fejében az, hogy erővel ragadja magához a hatalmat. Pedig még erre is ragadtathatná magát, mert hiszen Isten ígéretét bírja, hogy övé lesz a királyság. Sámuel fel is kente Dávidot királlyá, és még sem emel kezét Saulra. Amikor meghal Saul meggyászolja, és még azután sem veszi el Saul utódjától Isbósettól a királyságot. Miért nem? Dávid folyamatosan Istenre vár, hogy Isten cselekedjen, hogy Isten küldje őt, igyekszik saját elhatározásból semmit sem cselekedni. Dávid nem öli meg Sault pedig két alkalma is lett volna rá, mert számára Isten vezetése a fontos, nem a saját gondolatainak a megvalósítása. Nem uralkodnak rajta az álmái, a vágyai, hanem Isten uralkodik felette. Dávid története az Istenre hagyatkozás története, és azt láthajuk, hogy Isten hogyan valósítja meg Dávid életében azt, amit megígért neki. Ez a mai bibliai történet éppen ezt tárja elénk, és azt mondja nekünk, hogy merjük Isten ígéreteiben bízni. Ez nagyon nehéz. Biztos nehéz volt ez Dávid számára is, hiszen ott volt a hatalom egy karnyújtásnyira, de mégsem veszi el, inkább megvárja, hogy Isten nyújtsa azt felé. Nem megszerezni, hanem Istentől elfogadni hálaadással.

Dávid megvárja még Isten teremti meg a helyzetet arra, hogy átvegye az egész ország irányítását. A kulcsfigura Abnér, Saul király hadseregpáncsnoka. Saul halála után Saul egyik ágyasához bemegy Abnér, és ezért megfeddi őt Saul utóda, Isbóset. Ezért megharagszik Abnér a királyra, és átjátssza az egész országot Dávidnak. Egy sértődés az oka annak, hogy Dávid kezére játssza az országot a sértődött hadvezér. Egy ember bűne által teljesíti be Isten azt, amit ígért választottjának. Isten nem angyali seregeket küld, hanem felhasználja a saját feje, érzései után menő emberek cselekedeteit. Felhasználta Abnér sértődöttségét is. Abnér segítette hatalomba Isbósetet, Saul fiát, és ki is emeli a hatalomból. Látszólag úgy tűnik, hogy minden egy ember akarata szerint, és egy ember akarata által történik. Ma is sokszor úgy tűnik az ember számára, hogy emberi akaratok játékszere. Azt tesz vele egy másik ember, aki hatalomban, pénzben felette áll, amit csak akar. Az ilyen emberek mindig szorongva élnek, mindig a felettük álló embernek a kedvében akarnak járni, nehogy az valami rosszat tegyen neki. Az Istenben hívő ember, pedig nem ilyen. Érdekes, hogy Dávid sem ebben a hadvezérben bízik. A saját hatalmának forrásának az Istent tartja. Meg van arról győződve, hogy csakis és kizárólag Isten akarata befolyásolja az életét. Ma amikor lassan itt van a parlamenti választás, emberekben szintén felerősödik az érzés, hogy emberek akaratótól függenek, pedig nem. Egy hívő ember nem fél a választási eredménytől, nem fél attól, mi lesz akkor, ha olyanok kezébe kerül a hatalom, akiket nem szeretne ott látni. A hívő ember nagyon is jól tudja, hogy nem embereknek játékszerei vagyunk, hanem az Isten kezében vagyunk, aki a hívő embernek mindig a javát akarja, javát munkálja. Hangsúlyozom, hogy a hívő emberét. Nem az emberét, hanem a hívő emberét. Aki bízik benne. Dávid nagyon tudott bízni Istenben, ezért adja neki Isten az egész királyságot. Ő is bizhatott volna a hadseregpáncsnokban, hogy Adnér fogja majd hozzá vezetni Izrael népét. De Dávid mégsem ebben bízott, hanem Isten ígéretében. Ezt kellene megtanulnunk nekünk is: az Istenben bízást. Mert amíg nem bízunk Istenben, addig emberi akaratokban bízunk, és azoknak vagyunk kiszolgálva, ha bízunk Istenben, Isten megvéd bennünket az emberek szeszélyeitől. Vagy Isten akaratainak szolgáltatók ki magunkat, vagy ha nem, akkor az ördög akaratainak.

Mi a különbség az Adnér típusú ember és a Dávid típusú ember között? Adnér is, Dávid is tudja, hogy Isten ígéretet tett Dávidnak, hogy neki adja az egész királyságot. Mégis csak akkor áll Dávid mellé, amikor a saját érdeke úgy kívánja. Teljesíti Isten akaratait Adnér, de nem azért mert engedelmes akar lenni Istennek, hanem azért mert a saját sértődöttsége erre vezeti. Tulajdonképpen nem is Isten akaratait teljesíti, hanem a saját maga akaratait, és jól jön neki Isten Dávidnak tett ígérete. Meg tudja magyarázni azt, hogy miért áll Dávid mellé. Van az a

mondás, hogy mindenki a saját szerencsésének a kovácsa. Ez azt jelenti, hogy maga az ember teszi magát szerencsésé. Te magad teremtetted meg magad számára a saját szerencsédet, és olyan a te szerencséd, amilyenné alakítod. Sokan megfogadják ezt a mondást, és mindent elkövetnek azért, hogy kedvező állapotban kerüljenek. Dolgoznak éjjel-nappal, iskolákat végeznek el, kapcsolatokat építenek ki, mindent megtesznek azért, hogy feljebb haladjanak a ranglétrán, ügyeskednek, helyezkednek, ha kell könyökölnek, ha kell embereket kényszerítenek. Az Abnér típusú ember ilyen. Adnér is azt gondolta elsőnek, hogy Isbósetet trónra segíti, aztán ha ez már neki nem tetszik, akkor majd letaszítja onnan. Nem érdekelte még annak előtte, hogy Sámuel felkente Dávidot királynak. Addig míg az nem egyezett a saját elképzeléseivel. Persze Dávid nem tudja azt, hogy mi játszódott le Adnér és Isbóset között, ő jóhiszemű. Senki ne gondolja azt, hogy majd Isten azért megdicséri Abnért, mert Dávidnak átadta az egész királyságot. Mert Isten nem azt nézi, hogy ki mit tett, hanem azt is hogy miért tette azt, amit tett. Nem csak az a kérdés, hogy mit, hanem hogy miért. Isten cselekedeteink belső mozgatórugójára kíváncsi. Ilyen például egy egyházi esküvő is. Miért jön ide egy fiatal pár házasságot kötni? Azért jön, mert Istennel akarják járni a közös életutat, vagy azért jön, mert az olyan szép, és hangulatos. Mert mindez kell a hangulathoz? Isten meg is bünteti Adnért azért mert a motivációi teljesen mások voltak, mint az Istennek való engedelmesség.

Tudjátok Testvérek miért jó Istennek engedelmeskedni, azon túl, hogy neki mindenre van hatalma? Mert ha valami nem sikerül, ha valami nem valósul meg az életben, amit nagyon szeretnék, akkor tudom, hogy az azért van mert Isten úgy akarta. Nem azért, mert én ügyetlen vagyok, azért mert képtelen vagyok, vagy éppen azért mert így kovácsoltam ki a szerencsém. Elvesztődik az ember minden napjaiban a kényszer, hogy nekem kell valamit csinálni, kitalálni a dolgok hogyanját, mikéntjét. Dávidnak sem kellett kitalálnia azt, hogy most hogyan szerezze meg a neki ígért királyságot. Nem kellett neki taktikázni, nem kellett becserkésznie, megkörmöskéznie Abnért. Egy dolgot kellett tennie, Istenre hagyatkoznia.

Isten az ember kicsinyes gondolkodását, és céljait felhasználja arra, hogy az ő történelmen átívelő tervét megvalósítsa. Ezért nem kell a hívő embernek dühösködni akkor, amikor emberi akaratok által valami kedvezőtlen fordulat áll be az életébe, mert Isten a kedvezőtlen fordulatokat is felhasználja. Mi az Isten kezében vagyunk, és Isten akarata nélkül egy hajszál sem eshetik le a fejünkről, sőt minden a mi üdvösségünkre kell, hogy szolgáljon.

Talán bennünk is ott vannak a kételyek esetleg arra nézve, hogy az egyházközségünk nem úgy fejlődik, ahogyan mi szeretnénk, de ébresszen bennünk hitet, Istenbe vetett bizalmat, az, hogy semmi sem történhet Isten akarata nélkül, és hogy ha mi Istennek engedelmeskedünk, akkor minden jóra fordul a mi életünkben. Példa erre József története is. Talán mindannyian ismerjük az ő történetét, hogyan adták el őt Egyiptomba, hogyan járta meg az egyiptomi börtönt, hogyan fejtette meg a fáraó álmát, és hogyan lett Egyiptom második embere. Amikor pedig a testvérei kik eladták őt, találkoznak vele akkor bizonyoságot tesz előttük mondván: „Ti rosszat terveztetek ellenem, de Isten terve jóra fordította azt.” (1Móz 50, 20) Érdemes megfigyelni, hogy azt mondja ti terveztetek, Isten viszont megvalósít. A hívő ember ezzel tisztában van. Neki nem is kell terveznie, hanem Istenre figyelnie. És, amit Isten kér tőle azt megcselekednie. Tudunk-e így élni, Isten tervei szerint?

Szeretett Testvérek, ahogy a Bibliaolvasó kalauzban is olvashatjuk: az egyház javát sem csak olyanok szolgálták, akik hittek Istennel, hanem olyanok is, akik nem hittek őbenne, akik a saját akaratuk megvalósítására törektek. De ezzel mégis csak, akaratlanul is Istent szolgálták. Mert Isten üdvösségre vonatkozó terveinek semmi, és senki nem állhat útjába. Mert itt ezen a földön nem az ember cselekszik, hanem Isten. Nincs semmiféle emberi törekvés, semmiféle emberi akarat, amely Isten gondolatait megghiúsíthatná. Ezért aztán tudakozzuk Isten akaratát, hogy azt megismerve megnyugodhassunk saját életünk, és gyülekezeti életünk felől. Ámen.

Szeretett Testvérek!

Dávid úgy áll meg előttünk, hogy felért életpályája csúcsára, és onnan visszatekintve, igyekszik megvizsgálni, hogy van-e még valami, amit el kellene végezni, van-e a valami, amit még talán elfelejtett. Van-e mögöttem rendezetlen ügy? Az embernek élete pályájának csúcsán meg kell állni, és önvizsgálatot kell tartania. Dávid önmagába néz, és kedves barátjára, Jonatánra gondol, aki Saul fia volt, és lelkiismerete megszólal. Megígérte barátjának, hogy majd ő maga király lesz, akkor irgalmassággal bánik vele, és leszármazottaival. Így pályája csúcsán, amikor megpihen minden csatától, és háborútól, legalábbis egy időre, eszébe jut régi ígérete, hogy neki még van egy kötelessége. Halott barátja Jonatán utódaival való irgalmasság.

Érdekes az, ahogyan Dávid erről ígéretéről gondolkodik. A barátja meghalt, a barátján kívül pedig senki sem hallotta, hogy milyen ígéretet tett barátjának. Gondolhatta volna azt is Dávid, hogy úgy se tudja senki sem számon kérni rajtam, azt amit ígértem. És itt látható az, hogy Dávid tudta azt, hogy amikor ő ígéretet tett azért mégis volt tanúja annak rajtuk kívül, és ez a tanú maga Isten volt. Akkor is meg kell tartani az ígéretét, ha már a barátja nem él, mert Isten tanúja volt az ő ígérettételének. Dávid király mily nagyon Isten jelenlétében éli az életét.

Valami még kimaradt, valami még elmaradt, mindaddig nem nyugodhatott a lelkiismerete, amíg nem segítette meg Jonatán utódait. Nem marad meg készség szintjén, hogy én kész vagyok megtenni. Kész vagyok segíteni rajtuk, de hol vannak ők. Segítettem volna, ha itt lettek volna. Kész voltam segíteni, de nem voltak a közelemben. Segítettem volna, ha lett volna rá lehetőségem. Dávid király megteremti önmaga számára a segítség lehetőségét. Nem fogadja el azt a helyzetet, hogy nem tud arról, hogy hol vannak barátja utódai, hanem felkeresteti őket, Sibával, Saul egyik szolgájával. Dávid keresi az útját, módját annak, hogy amire ígéretet tett, azt végre is tudja hajtani. Nem hagyja nyugodni belső lelki világa. 445 számú dicséret 2. versében énekeljük: „Sok szép ígéretem, ó, hányszor megtagadtam, A nagy fogadkozást, hogy csak tiéd szívem. A bűnös gyengeség bús rabjának maradtam, És törvényed szerint nem éltem semmiben.” Ez a versszak rámutat arra, hogy bizony milyen könnyű elfelejtkezni az ígéreteinkről, arról ha valakinek valamit ígértem. Dávid is Jonatán között egy szövetség volt, amely arról szólt, ha Dávid király lesz, irgalmasan bánik Jonatán utódaival. Az ószövetségben amikor egymásnak fogadalmat tettek, akkor az Urat hívták segítségül. És lám milyen komolyan is vették ezeket az ígéreteket. Dávid nem feledkezik meg az adott szaváról, ő maga nem marad a „bűnös gyengeség rabja”, ő maga megtartja ama nagy fogadkozást, hogy szíve csak Istené. Ezért fontos számára az, amit ígért. Amikor az ígéretekről beszélek, óhatatlanul előjönnek azok a gondolatok, hogy a ma embere hogyan viszonyul ígéreteihez, fogadalmihoz. És kikerülhetetlen hogy az ember ne gondoljon a házassági fogadalmakra, lévén hogy a házasság hete van. A sok válás is azt mutatja, hogy az embereknek mennyire nem számítanak a fogadalmak, amiket Isten előtt, Istenre hivatkozva egymásnak tesznek. Dávid példája mutatja, hogy a fogadalmak megtartására nekünk szabadságunk van. Testvérek szabadok vagyunk arra nézve, hogy a fogadásainkat, ígéreteinket megtartsuk.

Dávid szívében felhangzik a gondolat, vajon hol lehetnek Jonatán utódai, vajon miből élnek, vajon hogyan mehet a soruk. Siba Saul szolgája elmondja, hogy egyetlen egy utóda van Jonatánnak, egy fia, akivel menekülés közben elesett a bába és akkor megsántult, sőt ez a fiú már apuka, akinek van egy Mika nevezetű kisfia, akinek a neve azt jelenti: Kicsoda olyan, mint Isten? Elgondolkodtató, hogy Mika apja Mefibóset mennyire hálás lehet Istennek, ha egy ilyen nevet adott a fiának. Pedig Mefibóset sánta volt, menekült volt, anyagilag másokra volt rászorulva, és mégis így tudta az Istent dicsérni, hogy a fiának egy ilyen nevet adott: Kicsoda, olyan mint Isten? Ki olyan hatalmas, ki olyan kegyelmes, ki olyan hosszan-tűrő?

Jonatánnak ezt fiát úgy hívták, hogy Mefibóset, és egy Mákír nevű nemes ember gondoskodik róla a Jordánon túl. Ez a Mákír gondoskodott Dávid királyról is, amikor az a saját lázadó fia elől, Absolon elől menekült. Mákír egy komoly hívő ember lehetett, hiszen ott segített, ahol tudott. Gondoskodott a király családjáról, mert a király végigharcolta az életét, hogy védje

az országot, védje a népet. Mákír azt tartotta a legkevesebbnek, hogy a király utódáról gondoskodjon. Az efféle nemeslelkűség vajon meg van-e még bennünk, kik keresztyénnek mondják magukat? Segíteni az elesettet, a menekültet, a rászorulót. Mákírnak ez a gondoskodása, ez a vendégszeretete Istenről kapott kegyelmi ajándéka volt. A történelem során többször lehetett hallani, hogy elhurcolt lelkészek családjairól hogyan gondoskodott a gyülekezet. Amikor lelkészeket elhurcoltak a Gulágra, és az itthon maradt lelkész család számíthatott a közösségre.

Testvérek már beszéltem közöttetek Dávid és Jonatán között lévő szövetségről. Dávid erre a szövetségre emlékezik, amikor maga mellé akarja venni Mefibósetet. Az egyént, az egyes ember egyedüli voltát csak a modern kor hangsúlyozza. Ezt idegen szóval úgy mondjuk, hogy individualizmus. Ez azt hozza magával, hogy a közösséggel szemben az egyénre kerül a hangsúly. Annyira az én lesz fontos, hogy már a másoknak tett ígéretetek is másodrangúvá válnak, ha ezek az ígéretetek az én útjába állnak. A Szentírásban szinte ismeretlen az individualizmus fogalma. Sokkal inkább a közösség számít. Dávid magához veszi Mefibósetet, az asztalához ültetni, a legszorosabb közösséget ajánlja fel neki. Dávid felajánlja Jonatán fiának a vele való közösséget. Ez több, mint szimpátia, ez több mint barátság.

Emlékezzünk csak arra, hogyan beszél meg Jonatán és Dávid, Saul király próbára tételét, hogy megbizonyosodjanak szándékáról Dávidot illetően. Akkor ott Dávid nem jelent meg az újhaldkor tartott vacsoránál, és hogy ezen mily nagyon megharagszik Dávidra, és Jonatán elhagyja az asztalt. Mintha megtagadta volna a közösséget saját atyjával, mert hogy az ártatlan vérét kívánja. Jonatán akkor elhagyta atyja asztalát, hogy az üldözött Dávid mellé álljon, hogy vele barátságát megerősítse, és most pedig Mefibósetet Jonatán fiát Dávid az asztalához fogadja. Dávid és Jonatán szövetségének folytonosságát látjuk itt. Dávid ez iránt a szövetség iránt mutat hűséget. A Szentírásban teljesen emberi az, hogy szövetségeket kötnek. Szövetséget köt Isten az emberrel, de szövetséget köt ember az emberrel, egy barátságban, egy házasságban, de úgy is mint egy gyülekezetnek tagjai, szövetséget kötnek, úgy mint akiknek ugyanaz az ura, Jézus Krisztus. Ma már ez nem divat. Ma már sajnos szövetséget nem kötnek, ha kötnek is, nem veszik azokat komolyan. Testvérek milyen fontos lenne ezen az állapoton változtatni. Mennyit tudunk feladni magunkból azért, hogy közösség része legyünk. Merthogy valamennyit mindig fel kell adni az individualizmusunkból. Minél többet, annál inkább lesz részünk a közösségben. Mennyit vagyunk hajlandóak feláldozni az individualizmusunkból házasságunk kedvéért, a barátaink kedvéért, a gyülekezetünk kedvéért, és a legfontosabb Jézus Krisztus kedvéért? Akik semmit azok válnak önzővé. Értem mindent tegyenek meg, de én senkiért semmit sem teszek meg. Értem mindenki adja fel az individuumát, de én az enyémet senkiért nem áldozom fel. Aztán csodálkozik az ilyen ember, hogy nincsenek barátai, a házassága tönkrement, a gyülekezeten kívülinek érzi magát. Jonatán Dávidért otthagyja az atyja asztalát, feláldoz valamit királyfijúságából a Dáviddal való barátságáért, Dávid a királyságából áldoz fel valamit, amikor Saul utódját asztalához fogadja. Testvérek mindig jobb a kettő, mint az egy. Jobb szövetségben élni Istennel, a másik emberrel, mint egyedül tengődni.

Szeretett Testvérek! Mi is afféle Mefibósetek vagyunk. A bűneset folytán mi is kiszakadtunk Isten királyi családjából. Istentől távol születtünk, Tőle elszakadva, lelki nyomorékként. Isten nélkül bénaként, nyomorékként jöttünk e világra. Aztán Isten is elküldte értünk valamelyik földi szolgáját, hogy magához hívjon bennünket, felajánlja nekünk azt a közösséget, amelyet ősatyánkkal Ádámmal kötött, és amelyet Jézus Krisztusban az örökkévalóságra nézve megújított. Isten hív bennünket az ő asztalához, hogy hűségét megbizonyítsa az irányunkba egyedül Jézus Krisztusért. Őérette érhet bennünket ez a tisztesség. Jézus azt mondja a Jelenések könyvében: „Íme az ajtó előtt állok, és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő én velem.” (Jel 3,20). Jézus azt mondja: én ővele vacsorálok. Jézus mindig kész velünk vacsorálni, önmaga asztalához fogadni bennünket. Nem csak Dávid könyörült Mefibóseten, hanem Isten is könyörül mirajtunk, Dávid megtiszteltetésbe részesíti Mefibósetet érdemtelenül, úgy bennünket is Isten asztalához fogad, és az Ő megtiszteltetésében részesít bennünket érdemtelenül, vagyis hogy Jézus Krisztus érdeméért. Jézus Krisztus a Király, aki rajtunk is könyörül. Ámen.

Szeretett Testvérek!

Ebben mai igeszakaszban úgy áll előttünk Dávid, mint szülő, mint édesapa. A szülői érzést mindenki számára ismerős. A szülő mindent megtenne a gyermekéért, és a gyermeke nem tud semmi olyat tenni, amiért megutálná a gyermekét. Dávid nem csak király, hanem szülő is, annak minden vonzatával.

De hogy jobban belelássunk Dávid szülői mivoltában kicsit, hadd elevenítsem fel a történeteket. E mai történetet megelőzően azt történt, hogy volt Dávidnak egy Ammon nevezetű fia, akinek megtetszett saját lánytestvére Támár – Dávidnak lánya – és erőszakot követett el Ammon Támáron. Tehát a fiú testvér megerőszkolta a lány testvért. Ez már önmagában egy szülő számára maga a borzalom, mert mind a kettő gyermekét szereti. De itt még nincs vége! Amiért Ammon ezt a gyalázatot elkövette, jön a másik testvér Absolon, és bosszút áll Támárért, és megöleti Ammont. Hogy értsük az események egymásutániságát, Dávid fia megerőszkolja Dávid lányát, akit ezért a Dávid egy másik fia megöl. Ezt hogyan bírja ki egy szülő? Ezek után Dávid számúzi Absolont a fiát Gésurba. Joáb Dávid hadseregpáncsnoka pedig látja, hogy a király rágódik Absolon miatt és addig ügyeskedik, még a király visszahozatja Absolont a száműzetésből.

A megbocsátás nehéz feladatát hozza elénk ez a bibliai történet. Azt mutatja számunkra, hogy milyen nehéz megbocsátani a másik embernek, még akkor is ha gyermekem az, főleg egy ilyen büntett után. Egyszer egy kép a kezembe akadt, amelyen a fekete afrikai idősebb korú, mosolygós férfi állt. A képre pedig az volt ráírva: megbocsátottam azoknak, akik megölték a családomat. Afrika valamelyik háborúval sújtott részéből származott ez a férfi. Elgondolkodtam ezen a képen. Milyen erős hite lehet ennek az embernek, ha megtudott azoknak bocsátani, el tudta engedni azoknak a bűnét, akik megölték szeretett feleségét, gyermekeit, talán még a szüleit is. És elgondolkodtam azon, hogy sokszor milyen nehéz elengedni a haragot. Vannak akik nem is tudják elengedni. Vannak, akik annyira haragszanak, hogy egy életen át képesek magukban táplálni a haragot. Amikor szülő és gyermek között áll fenn egy ilyen állapot. Ennek példáját látjuk ebben a mai történetben is. Kellott egy harmadik személy, aki a két fél között közvetít, ez volt Joáb. Látta az ő királyán azt, hogy magának a királynak mennyi szenvedést okoz ez a tűrhetetlen állapot. És úgy alakítja a dolgokat, hogy király mégis parancsot ad fia visszahozására. De van egy kikötése. A fia nem láthatja az ő orcáját, sőt a fia csak a saját háza környékén tartózkodhat. Nem hagyhatja el a házat, csak akörül járhat. Ebből is láthatjuk, hogy azért a király megbocsátása mégsem egy teljes megbocsátás. Hiszen csak a saját birtokán járhat Absolon, a királlyal pedig nem találkozhat. Szeretett Testvérek ez nem megbocsátás, ez a büntetés enyhítése. Szokták volt mondani: megbocsátok, de nem felejtetek! Ezt tette Dávid is. Megbocsátott, de nem felejtette el azt, amit a fia tett! Az a megbocsátás, amely nem jár együtt az elfelejtéssel, az bizony nem megbocsátás. Az a megbocsátás, amikor el is felejttem a sértést. Úgy élek tovább, mintha ez a sértés meg sem történt volna. Egyszer egy filmben láttam erre példát. Egy dán kisvárosban egy férfit, ki a helyi óvodában dolgozott óvó bácsiként meggyanúsították a gyerekek, hogy közeledett hozzájuk. Aztán egyre több és több gyerek hasonló vallomást tett a férfi ellen. Az egész város ellene fordult, mindenki gyűlölni kezdte, voltak akik tettelegesséig mentek a gyűlölködésben, a szupermarketbe nem szolgálták ki, a barátai elhagyták, mindenki kerülte. A rendőrök megkérdezték a gyereket, hogy hol tette velük ezt a gyalázatos cselekedetet. Mindegyik gyerek elmondta, hogy a férfi a saját házában a pincéjébe tette velük. Minden gyerek ugyanúgy írta le a pincét. Ugyanúgy írták le a berendezést, a falnak a színét, mindent. Kiment a rendőrség a férfi házához, és arra döböntek rá, hogy a férfi házában nincsen pincéje. A gyerekek hazudtak, egymás után sorba. Az egészben az volt a felemelő, hogy a férfit megkeresték a városbeliek, és ő nem rótt fel a viselkedésüket, nem rótt fel nekik a bántásokat, a gyűlölködésüket. Úgy éltek tovább mintha nem történt volna semmi sem. Az eset nem mérgezte meg a barátságukat. Vajon megtudunk-e így bocsátani? Tudjátok Testvérek, Jézus Krisztusért az Isten így bocsát meg nekünk. Ha nem

így – teljesen elfelejtve bűneinket bocsátana meg, akkor mi emberek bizony sehol nem találánk rá az üdvösségre. Ha Isten is azt tenné, amit mi teszünk, hogy megbocsátok, de nem felejtök, akkor az örök élet soha nem lenne miénk. Az Ószövetségben így olvassuk: nem emlékezik meg vétkeinkről: „mert megbocsátom az ő bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem.” (Jer 31,34b) De senki ne gondolja azt, hogy itt valami amnéziáról van szó. A nem emlékezés, és az amnézia nem ugyanaz. Az amnézia azt jelenti, hogy valaki nem tud emlékezni valamilyen betegség, vagy baleset folytán, Isten viszont nem hogy nem tud emlékezni a bűneinkre, hanem nem akar emlékezni azokra. Nem fordítja azokra tekintetét. Ennek a bocsánatnak van egy feltétele, amelyre Jézus hívja fel a figyelmünket. Csak akkor miénk a isteni megbocsátás, ha mi magunk is úgy tudunk a másik embernek megbocsátani, ahogyan Ő minekünk. Ha ezt nem akarjuk megtenni, akkor Isten sem fog nekünk megbocsátani. Ha bocsánatot akartok, ti is bocsássatok meg. Amit szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük (Mt 7,12).

Absolon felgyújtja szolgálóival Joáb árpáját, mert Joáb nem akar elmenni őhöz, annak ellenére sem, hogy többször hívatta őt Absolon. Drasztikus ez a módszer, arra, hogy felfigyeljenek rá, hogy elérje azt, amit akar. Joáb végül elmegy Absolonhoz, aki Joáb által üzen a királynak: vagy engedd látnom az orcádat, vagy ölj meg. Hát ez nem éppen a megbánást tükrözi. A bűnbocsánatot nem lehet kikényszeríteni, nem lehet kieroszakolni. A bűn megbocsátásának elengedhetetlen feltétele a bűn megbánása. Absolon viszont nem bánta bűnét teljes szívből őszintén. Neki mások volta a motivációi. Ő hatalomra akart törni, ezért ölte meg Ammont is. Egy riválisát sikerült így félreállítani. Absolonnak még a termete, a kinézete is királyi volt. Erről tesz tanúbizonyságot a Szentírás. Méltán táplálhatott önmagában hatalmi ambíciókat. Engedd, hogy lássam orcádat, vagy öless meg. Absolon nem Dávid bocsánatára vágyott, hanem arra, hogy kikerüljön a házi őrizetből, hogy hatalmi törekvéseit érvényesíteni tudja. Nem könnyű megállapítani azt, hogy ha valaki a bocsánatunkat kéri, vajon tényleg megbánta azért kéri, vagy éppen más okok húzódnak meg a háttérbe.

Dávid maga elé engedi Absolont, és megcsókolja a fiát. Ezzel lesz Dávid bocsánata teljes. Dávid megbocsátott a fiának. Aki megbocsát kockázatot vállal. Dávid király is vállalta ezt a kockázatot. Vállalta azt, hogy újból csalódhat fiában. Az újbóli csalódás lehetősége ott van minden megbocsátásban. Amikor valakinek megbocsát az ember, akkor ezt is mérlegelnie kell. Amikor megbocsátok egy csalárd házastársnak, megbocsátok a barátomnak, aki becsapott, vagy a gyerekemnek, aki megígérte, hogy megváltozik. Van, aki már annyiszor csalódott, hogy egyáltalán nem tud már megbocsátani. Már nem vállalja a kockázatot.

Szeretett Testvérek, a hívő embernek vállalnia kell a megbocsátás kockázatát, csak az ért mert az Úr is vállalta velünk szemben, amikor Jézus Krisztusért megbocsátott nekünk. A mindenható Isten amikor megbocsátott nekünk vállalta azt, hogy esetleg újra csalódnunk fog bennünk. És ez az esetlegesség nagyon is valós. Isten igazsága azonban krisztusi kegyelemben válik számunkra kézzelfoghatóvá, valóságossá. A bűn száműzetésbe kényszerít bennünket, de ebből a száműzetésből van nekünk kimenetelünk, van ebből kivezető út. Ez a kivezető út az igaz bűnbánat, amely csakis és kizárólag Jézus Krisztusért vált számunkra nyitottá. Isten bűnbocsánatában az újrakezdés lehetősége előttünk van mindennap. Ha Isten adta nekünk a bűnbocsánat által ezt az újrakezdést, akkor mi is adjuk meg másik embertársainknak szintén az újrakezdés lehetőségét. Isten vállalta a bűnbocsánat kockázatát, ezért mi is vállaljuk ezt a kockázatot. Isten bízik bennünk, hogy megállunk az úton, nem térünk le arról, mi is bízunk mások bűnbánatában. A megbocsátással bizalmat szavazok a másik embernek. A bizalom nélküli élet egy nyomorult élet. Szükséges ezért a bűnbánat és szükséges a megbocsátás is. Mindez a szeretetből fakad. Abból a szeretetből, amely mindent eltűr, mindent elhisz, és mindent elfedez. Isten úgy szeretet bennünket, és ezt világot, hogy a bűnbánat által az újrakezdés lehetőségét megteremtette a számunkra. Éljük vele Testvérek. Ámen!